

FERNANDO J. MÚÑEZ

NETFLIX

NYNÍ JAKO SÉRIE
NA NETFLIXU

KUCHAŘKA

Z CASTAMARU

V DOBRÉM I VE ZLÉM

2. ČÁST

Kuchařka z Castamaru

V dobrém i zlém

2. část

Vyšlo také v tištěné verzi

Fernando J. Múñez

Kuchařka z Castamaru - V dobrém i zlém, 2. část – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KUCHAŘKA
Z CASTAMARU

V DOBRÉM I VE ZLÉM

2. ČÁST

FERNANDO J. MÚÑEZ

Original title: LA COCINERA DE CASTAMAR
Copyright © Fernando Javier Múñez Rodríguez, 2019
Translation rights arranged by IMC Agència Literària, SL
All rights reserved.
Cover Design: www.buerosued.de
Cover Image © Arcangel Images/Ildiko Neer

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2023
Translation © Soňa Valdeková, 2023

Odpovědná redaktorka a korektorka Marie Henzlová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing

www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-489-7

ISBN ePUB: 978-80-7546-515-3

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-516-0

ISBN PDF: 978-80-7546-517-7

DRUHÝ DÍL

16. října 1721–7. listopadu 1721

1. KAPITOLA

16. října 1721

Amelia se k odjezdu připravovala už několik dní. Castamar byl jejím domovem půl roku a teď na podzim, právě v den, kdy se měly konat tradiční castamarské slavnosti, se rozhodla vydat do El Escorialu a navštívit svoji matku. O jejím zdravotním stavu se dozvíдалa jen z dopisů od služebnictva, které se o ni staralo. Svým typickým uhlazeným způsobem jí napsal i don Enrique, aby ji informoval, že se zúčastní večere v Castamaru a doufá, že se tam s ní setká. Vyděsilo ji to. Nevěděla, jak mu má vysvětlit, že nedokáže splnit, co od ní žádá, a že je nad její síly svést dona Diega.

Měla sice na své straně doňu Mercedes a její synové k ní byli milí a pozorní, ale nic víc. Kromě toho dospěla k přesvědčení, že kdyby markýz zjistil, že ve svádění dona Diega vůbec nepokročila a svatba je v nedohlednu, mohl by zinscenovat nehodu a nenápadně ji a její matku připravit o život.

Vymyslela plán, jak se z této nepříjemné situace dostat. Nejdříve by musela vyzvednout matku, opustit Madrid a vydat se do Cádizu. Tam by nastoupily na loď a odpluly do Evropy, možná do Francie, nebo odjely do Ameriky. Doufala, že podplatí

majordoma nebo někoho ze služebnictva, aby ji odtud dostal. Kdyby se jí to podařilo, mohla by navždy na dona Enriquee zapomenout. Mezitím ale musela hrát jeho hru a udržovat ho v přesvědčení, že dokáže splnit, co jí nařídil. Za nic na světě by neprozradila donu Gabrielovi svoji účast na spiknutí, a to přesto, že si ho po té době u nich nesmírně vážila. Nemohla riskovat matčin život, ale i kdyby necítila zodpovědnost vůči matce, uvědomovala si, že don Enrique má dostatek prostředků k tomu, aby ji uštval jako laň kdekoliv. Dokonce ji napadlo, že by dona Gabriela mohla požádat, aby ji do El Escorialu doprovázel, a kdyby služebnictvo v El Escorialu nespolupracovalo, ochránil by ji před markýzovým hněvem. Ale potom si to rozmyslela, protože nechtěla, aby markýz svou nenávist obrátil i vůči němu. A tak mlčela, i když k němu chtěla být upřímná. Obávala se o jeho bezpečnost, protože kdyby mu prozradila markýzovy plány, stal by se jeho nepřítelem a konfliktu by se nevyhnuli.

Od chvíle, co ji zachránil před smrtí a vytáhl ji z bahna uprostřed bouřky, barva jeho pleti pro ni přestala být důležitá. Byla si jistá, že by pro ni udělal všechno. Důsledně dodržoval doporučení od lékaře, osobně jí na tvář přikládal léčivé obklady, procházel se s ní po castamarských zahradách, brávil ji na výlety do Villacoru, psal jí milé vzkazy, obšťastňoval ji čtením, dokonce jí hrál na cembalo. A tak jednoho jarního dne přestala řešit barvu jeho pokožky a začala vnímat hloubku jeho ducha. Nikdy předtím nepoznala šlechetnějšího a starostlivějšího člověka. Don Gabriel měl všechno, co si dáma mohla u muže přát: byl přitažlivý, sebevědomý, spolehlivý a oddaný. Proto tu teď seděla se sbalenými zavazadly a smutně čekala, aby se s ním rozloučila. Rozuměli si, ale nemohli svůj vztah zveřejnit, protože by oběma

přinesl jen potíže. Ona, svobodná žena s poskvrněnou pověstí a zizvenou tváří, a on, ačkoliv měl na castamarském panství postavení, mimo něj byl jen dalším černochem z mnoha, jimiž společnost opovrhovala.

Někdo zaklepal na dveře a Amelia ho vyzvala, aby vešel. Don Gabriel byl dokonale upravený, pod taftovým kabátkem měl oblečené světlemodré sako se stříbrnými knoflíky. Otočila se a mírně se před ním uklonila. Sňal si třírohý klobouk, zdvořile ji pozdravil a zeptal se, zda je pravda, že se chystá opustit Castamar.

„Vážím si vaší pohostinnosti, ale nechci vám dělat starosti. Jak vidíte, věci, které jste mi tak laskavě přinesl z mého domu v Madridu, mám už sbalené. Ráda bych navštívila svoji matku.“

Chápavě přikývl. Stiskl rty jako vždy, když se musel vrátit k útoku a přepadení. Už před několika měsíci mu dala jasně najevo, že neví o nikom, kdo by jí mohl chtít tak hrubým způsobem ublížit. Dokonce dodala, že i kdyby o někom takovém věděla, bylo by moudřejší o tom mlčet, protože by jí to přineslo jen hanbu, a navíc by mohla způsobit problémy všem, kterým by se se svými podezřeními svěřila. Zdálo se, jako by to stálo mezi nimi. Nastalo ticho, vypadalo to, že se ani jeden z nich nechce rozloučit. Potom se na ni zahleděl tmavýma očima a řekl:

„Rád bych vám ještě jednou zopakoval, že si z celého srdce přeji, abyste dnes zůstala na večeri.“

Při pomyšlení na dona Enriquea se jí udělalo mdlo, a tak jen sklopila zrak.

„Samozřejmě že tlumočím i přání svého bratra a mé matky, která si vás, a to velmi dobře víte, nesmírně váží,“ dodal. „A trvám na tom, co bylo řečeno minule na procházce, že by bylo pro mě ctí, kdybych vás na večeri mohl doprovázet.“

Usmála se, když si na to vzpomněla.

„Děkuji za nabídku, ale kdybyste dnes večer byl mým společníkem, ocitla bych se v nepříjemné situaci a myslím, že vy...“

„Rozumím. Někdy zapomínám, o co vás vlastně žádám,“ citlivě ji přerušil. „Nemusíte se obávat, moje pozvání se týkalo jen soukromé večeře v kruhu přátel, kterou můj bratr už tradičně organizuje před začátkem oslav. I přes bratrovo přemlouvání se hlavních slavností neúčastním. Barva mojí pleti by dvořanům vadila a chápu, že s tím máte problém i vy. Rozumím vašim obavám, že byste se mohla dostat do řečí, a mohlo by to mít... katastrofální násled...“

Amelia k němu přistoupila, zdvihla ruku, a naznačila, aby mlčel. Cítila jeho zrychlený dech a pronikla k ní vůně éterického oleje připomínající letní květiny.

„Špatně jste si to vysvětlil, done Gabrieli,“ zašeptala, „ačkoliv musím připustit, že když jsem přijela do Castamaru, vaše barva ve mně vzbuzovala nedůvěru a nevoli. Ale to už dávno není pravda. Hlavně potom, co jste mi zachránil život. Jste nejlepší společník, jakého bych si k večeři mohla přát, a moje odmítnutí nemá s barvou vaší kůže nic společného. Pozvání jsem odmítla... kvůli své... hloupé ženské marnivosti...“ vysvětlila a dotkla se výrazné jizvy na tváři. „Nechci se na slavnostech takto ukazovat.“

Výraz dona Gabriela se v okamžiku změnil.

„Omlouvám se za svoji reakci,“ řekl. „Zvykl jsem si na pohrdání, které moje barva vzbuzuje u netolerantních lidí. Myslela jsem jen na sebe, i když jsem měl myslet spíš na vás.“

„Neobviňujte se. Zním vás, vím, jak šlechetné srdce máte,“ prohodila Amelia, jako by se nic nestalo.

Chvíli na sebe hleděli a ona cítila, že je mezi nimi mnoho nevyřčeného. Čekala a on k ní přistoupil.

„Dovolte mi, abych vás chránil,“ řekl. „Přísahám, že nedopustím, aby vám znovu někdo ublížil.“

Ta slova ji natolik dojala, že se mu měla sto chutí ke všemu přiznat. Konečky prstů ji pohladel po jizvě a ona se váhavě dotkla jeho ruky. Ani nevěděla jak, nekonečný prostor, který je dosud rozdělával, zmizel. Pomalu sklonila hlavu a opřela si čelo o jeho hrud'. Vtom někdo zaklepal a okamžitě se od sebe odtáhli. Do pokoje vstoupil don Diego. Překvapilo ho, že ji tam našel v bratrově společnosti. Zmateně couvl, ale don Gabriel ho ujistil, že nepřišel nevhod. Na chvíli se v ní znovu probudil zvláštní pocit, jako když bratry zažila poprvé o samotě. Nebyly mezi nimi žádné rozdíly, spojovalo je jen pouto pevné jako ocel. Slepě si důvěřovali, jeden o druhém vůbec nepochybovali. A hlavně jí rozhovor o otroctví s donem Diegem otevřel oči a pochočila, jak je svět vůči barevným nespravedlivý.

„Přišel jsem poprosit seňoritu Castrovou, aby dnes zůstala na večeri,“ ozval se Diego ještě trochu nejistě.

Don Gabriel začal překotně vysvětlovat, že nemůže zůstat kvůli neodkladným záležitostem, ale dřív než dokončil větu, Amelia ho náhle přerušila a oznámila, že povinnosti počkají a ráda se večere zúčastní. Don Diego odešel, aby informoval služebnictvo, že k večeri bude o jednoho hosta víc. Když odešel, don Gabriel jí poděkoval za to, že se rozhodla zůstat.

„Je to to minimum, co pro vás mohu udělat,“ odvětila.

„V žádném případě vás nechci kompromitovat. Uvědomuji si, že dáma z dobré společnosti...“

„Budu velmi ráda, když půjdeme na večeri spolu,“ přerušila ho.

Byla přesvědčená, že se zachovala správně. Možná přijala pozvání, protože ji o to požádali opakovaně, a možná proto, že se v náručí dona Gabriela cítila bezpečně, nebo jednoduše proto, že se už odmítala bát. Gabriel se omluvil a vydal se za Diegem. Když zůstala v pokoji sama přemohl ji strach. Sedla si a ruce se jí nekontrolovatelně třáslly.

„Buď silná, Amelie,“ řekla si. „Ať se u večere stane cokoliv, don Gabriel bude stát po tvém boku. Jestli chceš být svobodná, musíš se donu Enriqueovi postavit.“

V ten samý den, 16. října 1721

Podle slov Andrése Moguera se soukromá večere, kterou zorganizoval don Diego pro přátele, „dokonale vydařila“. Someliér dohlížel na práci stolníků, posílal po nich do kuchyně jasné pokyny a stručné vzkazy o tom, jak večere probíhá. Když popisoval, co se během večere dělo v jídelně, nezapomněl zmínit, jak hrobové ticho zavládlo mezi hosty, když přinesli obložené mísy, maso a polévku. Přerušovaly ho jen občasné vzdechy spokojených strážníků.

Do víru příprav slavností se castamarské panstvo ponořilo už před třemi dny. Nejdříve přijela vévodova matka doña Mercedes se svým hostem donem Enriquem de Arcona. Později přicestovali přátelé Jeho Excelence, don Francisco a don Alfredo. Clara sloužila v Castamaru už rok. Oslav, jejichž tradici založila ještě doña Alba, se každoročně zúčastňoval téměř celý madridský královský dvůr a během dvou nocí a jednoho dne se Castamar celý rozzářil. Se souhlasem Jeho Excelence měla Clara tentokrát

dost času na to, aby vydala příslušné pokyny všem, kterým organizovala práci jako hlavní kuchařka: floristům, skladníkům masa a ryb, zelinářům, ovocnářům, obilnářům, obslužnému personálu, someliérovi...

V kuchyni se cítila jako François Vatel, kuchař a významný organizátor velkolepých oslav z minulého století, a přesně tak to i popsala v dopise adresovaném matce a sestře, který jim ráno odeslala jako odpověď na jejich poslední zprávy, kde ji informovaly, že jsou v pořádku a zdravé. Clara se s radostí úhledným písmem rozepsala, jak musela Jacinta Suáreze, nákupčího potravin, poučovat, aby přivezl jen zboží prvotřídní kvality; jak hlavnímu floristovi Lázarovi Molásovi podrobně vysvětlovala, jaké dekorace chce na každý stůl; jak osobně usměřňovala Matildu Marrónovou, jaký typ panenského olivového oleje má použít, jaké želé, omáčku či ovoce má připravit a v jakém pořadí.

Když dopsala dopisy, vrátila se k plánování. Všechno měla detailně promyšlené: rozmístění jídel, masa a ryb, prezentaci a pořadí, v jakém se mají na stole objevit; jako by ani nešlo o jídlo, ale o dokonale nacvičený tanec. Měla na starosti tři kuchyně a stejné kuchaře, kteří se osvědčili před rokem. Pozorně sledovala, zda se všechno vyvíjí podle jejích představ. Francouzský šéfkuchař Jean-Pierre de Champfleury, kterého minulý rok její pokyny rozčilovaly, tentokrát ochotně udělal všechno, o co ho požádala. Zřejmě se z královnina okolí doslechl o mimořádných kulinářských kvalitách señority Belmonteové, od které se i on mohl něco přiučit. Při této příležitosti Clara připravila pro Její Veličenstvo několik malých porcí italských těstovin s masem, které dochutila oreganem, bazalkou a rajčaty, troškou bílého vína a cukru, aby nebyla omáčka kyselá.

Na žádost Jejich Veličenstev přijeli tentokrát na castamarské slavnosti i královští osobní kuchaři don Pedro Benoist a don Pedro Chatelain, kteří také dohlíželi na přípravu jídel a ochutnávali. Hned ráno Claře oba upřímně poblahopřáli a dali jí několik užitečných rad, za což jim byla vděčná. Od svítání nemyslela na nic jiného než na vaření a organizování personálu, i když občas, na cestě od jedné pece ke druhé, nechala myšlenky zalétnout i k oblíbené policičce ve svém pokoji, na které stálo už víc než čtrnáct svazků kulinářských děl. Od neočekávané návštěvy doni Úrsuly v den Rosalíny smrti knihy radši vždy zakrývala látkou, aby je nebylo vidět, kdyby se u ní náhodou objevila další nečekaná návštěva. Kdyby je doña Úrsula objevila, mohla by si vymyslet nějakou lež, jen aby ji zdiskreditovala před služebnictvem. Naštěstí ji od té doby navštívil jen seňor Casona, který jí přinesl několik větvíček nočního jasmínu na provonění pokoje.

Clařin vztah s hospodyní byl stále stejně chladný a formální. Také nedávno, před čtyřmi dny, došlo mezi nimi k dalšímu z obvyklých konfliktů. Claře bylo dona Melquíadese líto. Od ledna byl uvězněný ve svém pokoji jako přízrak, a tak se rozhodla za něho u vévody přimluvit a požádat ho, aby mu odpustil. Když se o tom dozvěděla doña Úrsula, přišla do kuchyně a přede všemi na ni křičela, aby se „přestala míchat do věcí, které se netýkají kuchyně“. Claru to nevyvedlo z rovnováhy, spíš ji překvapila reakce dona Diega. Vyslechl si její žádost, ale přijal ji s nevůlí a měl co dělat, aby před ní potlačil svůj hněv. Téměř vybuchl, ale nakonec odešel beze slova, s napjatým výrazem ve tváři. Později jí Elisa prozradila, že ačkoliv nebyla jediná, kdo se za dona Melquíadese u vévody přimlouval, jen ona v sobě našla odvalu postavit se donu Diegovi přímo. Ostatní sluhové

zmiňovali dona Melquíadesa ve vévodově přítomnosti opatrně, občas utrousili nenápadnou poznámku nebo vyslovili dvousmyslnou narážku o potřebě odpuštění hříchů. Opakovalo se to tak často, že sám vévoda před několika měsíci řekl doně Úrsule, že záležitost s majordomem si chce vyřešit sám, proto mu nemusí služebnictvo podsouvat další návrhy a další narážky, vyslechl si víc než dost a bere to na vědomí. Doña Úrsula v tomto smyslu informovala celé služebnictvo, s výjimkou Clary, a čekala jen na to, kdy šlápne vedle. Vévoda před ní sice dokázal potlačit svůj hněv a nezačal na ni rvát, ale hospodyně vyhrála. V přítomnosti ostatních sluhů se před ní nadutě postavila a vynadala jí, aby se nemíchala do věcí, do kterých jí nic není. Neměla doň Úrsulu v lásce, ale v tomto případě s ní musela souhlasit. Obhajovat dona Melquíadesa nebylo v náplni práce hlavní kuchařky, ale nemohla si pomoci. Señor Elquiza už téměř devět měsíců nevyšel z pokoje, nemohl opustit Castamar a byl zoufalý, protože zklamal svého chleboďárce.

Šířily se klepy, že v majordomově pokoji se občas zastavil nějaký člen služebnictva, ale ve skutečnosti ho bez obav a otevřeně, a to i navzdory výslovnému zákazu hospodyně, navštěvoval jen Simón Casona a ona, aby zmírnili jeho samotu a smutek. Ona za ním chodívala hlavně proto, aby osamělý muž, který byl na panství dlouhé roky pojmem, neupadal na duchu a nešířil se výčitkami. Naposledy se u něho zastavila před pěti dny. Měl neupravené vousy a dlouhé vlasy. Pochmurný pokoj s tmavou podlahou byl jen odrazem jeho soužení a vypadal stejně zanedbaně jako on.

„Doufám, že vás neruším,“ prohodila Clara.

„V žádném případě, señorito Belmonteová,“ odpověděl zdvořile.

Za uplynulých pár měsíců se velmi spřátelili a byli si blízcí. Postupně si začali důvěřovat a postěžovali si jeden druhému, jak se s nimi život nemazlil. Don Melquíades se jí dokonce přiznal, že když byl mladší, zamiloval se do dívky z významného rodu, ale kvůli rozdílnému společenskému postavení se nemohli vzít. On byl jen obyčejný sluha, a ona chtěla vyhovět otcovu přání a vdát se za někoho na úrovni. Jeho milá se odstěhovala na sever do Galicie a on po ní dlouhé roky toužil. Při jiné příležitosti, o několik měsíců později, se jí svěřil, že když doña Úrsula přišla pracovat do Castamaru, zdála se mu přitažlivá a uměl si představit, že by si s tak charakterní ženou mohl rozumět. Oba se zasmáli nad tím, jak byl naivní.

„Všichni se občas dopouštíme omylů,“ snažila se ho povzbudit Clara. „Po otcově smrti jsem byla pro matku přítěží. Nemohla jsem vyjít ven ani vydělat žádné peníze a moje ubohá matka utratila všechny úspory, aby nás uživila a aby se o mě postarala. Moje mladší sestra si to téměř neuvědomovala. Navzdory bezútešné situaci stále věřila, že nějaké peníze máme. Jednoho dne jsem to už nevydržela a zoufale jsem na ni křičela, jak může být tak naivní a hloupá. Vysvětlila jsem jí, že máme sotva na jídlo a že nás brzy vyhodí z pronajatého pokoje... Přijala to velmi těžce.“

Přátelské rozhovory s majordomem ji přiměly k tomu, že se za něho rozhodla přimluvit u dona Diega, ale don Melquíades o tom netušil. Po vévodově reakci se celý den cítila hrozně. Byla roztěkaná a nemohla se smířit s myšlenkou, že Jeho Excelenci možná urazila. Přitom poslední měsíce byla uvolněná a šťastná. Ráno si vždy listovala v knihách receptů a chystala nové pokrmy, jen aby ho potěšila. Připravila originální omáčku, bažanta nebo jehněčí na jiný způsob, použila nový postup přípravy

krému nebo zajímavě zpracovala ovoce. Při pohledu na knihy byla šťastná, ale vzkazy vložené uvnitř v ní vyvolávaly nepopsatelné pocity. Uběhlo jaro, později i léto, a ačkoliv se s vévodou několikrát setkali sami, bavili se vždy přesně tak, jak se očekávalo od kuchařky a jejího pána. Zatímco setkání byla výjimečná, tajné výměny vzkazů byly stále častější. Na každý vévodův dopis zdvořile odpověděla a kopii si uložila, aby si ji mohla občas přečíst. A tak některé večery trávila tím, že otevírala knihy jednu po druhé a četla krátké vzkazy, které si posílali.

Díky dopisování se v ní něco pohnulo. Uvědomovala si vévodovu blízkost, rozuměla si s ním víc než s kýmkoliv ze služebnictva. Přes dopisy poznala člověka, který se skrýval za vznešeným titulem. Kromě toho v sobě našla odvahu čelit hrůze z otevřeného prostoru, jak se mu svěřila v jednom ze svých psaníček:

Drahá Excellence,

señor Moguer mě laskavě informoval, že pečené jehněčí stehno i vaječný dezert Vám velmi chutnaly. Přiznávám, že občas na mě dolehne nejistota, jestli i v budoucnosti dokážu připravit všechna jídla podle Vašich představ, ale zároveň jsem nesmírně ráda, že Vám můj způsob vaření vyhovuje. A navíc velkorysost, kterou mi prokazujete, mě povzbudila natolik, že jsem odhodlaná překonat hrůzu z otevřeného prostoru.

Na vévodovu odpověď nemusela dlouho čekat. Úhledným a rozhodným písmem odepsal:

... jste silná a odvážná žena, señorito Belmonteová. Pokračujte v započaté cestě a nepochybují, že svůj strach porazíte

dřív, než si myslíte. Nepředpokládám, že další kniha stihne dorazit už tento týden, ale doufám, že Vám ji budu moci co nejdřív odevzdat.

Na další kuchařskou knihu si musela počkat víc než osm dní, ale o to větší radost jí přinesla. Když uviděla *Le nouveau cuisinier* od kuchaře Pierra de Lune vydanou v Paříži v roce 1656, dlouho nepřemýšlela a napsala donu Diegovi pár řádků o tom, jak je jako kuchařka v Castamaru šťastná. Netrvalo dlouho a začali si dopisovat pravidelně a nezáleželo na tom, zda dostala knihu či ne. Clara se občas přistihla, že už se nemůže dočkat vévodova dalšího dopisu. Jednou v létě, po obědě s přáteli ve Villacoru, jí don Diego nechal vzkaz, kterým ji potěšil i vystrašil zároveň.

Moje rozhodnutí obdarovat Vás kuchařkami, patří bezpochyby k těm nejlepším. Neumíte si představit, s jakým požitkem si pochutnávám na nových jídlech, která mi podle nich připravujete, ale musím dodat, že tato radost je malá v porovnání s uspokojením, které ve mně probouzí představa, že je pro mě připravujete s láskou.

O dva řádky, níž dodal:

A tak s každým soustem ve mně roste upřímná náklonnost k Vám.

Rozbušilo se jí srdce a tep se jí nekontrolovatelně zrychlil. Přemýšlela, jaké by mohlo mít společné tajemství pokračování. Je

to jen nevinná hra kuchařky a vévody, kteří si potají vyměňují dopisy, nebo bude muset z Castamaru odejít se zlomeným srdcem a rozloučit se s vysněnou prací? Byla tak zmatená, že ho na odpověď nechala čekat čtyři dny. Ale když slyšela, jak chodí neustále do sklepa a předstírá, že si přišel vybrat víno, ačkoliv toužil po jejím dopise, dojalo ji to. Přišel aspoň šestkrát, ale žádné z vín, které si vzal, se mu nezdálo dost dobré. Tolik lahví kvalitního Valdepeñas se tehdy vylilo... Nakonec mu Clara odepsala pár řádků:

Vaše Excellence, chtěla bych Vám poděkovat za uplynulé měsíce. Naposledy jsem byla tak šťastná, když ještě žil můj zesnulý otec, a...

Zbytek věty několikrát přeškrtnla a přepsala. Podařilo se jí ji dopsat bez chyb až na čtvrtý pokus:

... a obětavost, pozornost a projevy náklonnosti, kterými mě zahrnujete, způsobily, že si Vás každým dnem vážím víc, protože jinak Vám svoji přízeň prokázat nemohu, Excellence.

Později, když se šla přimluvit za dona Melquiádeše, chovala se jako zaslepená. Nedivila se, že don Diego při jejím požadavku zkameněl a vzteky mu zbělaly rty. Pronásledovaly ji výčitky a chyběla jí vévodova blízkost. Druhý den odpoledne ho požádala o přijetí. Vyhnula se číhající doně Úrsule, vešla do salónu, a chtěla se mu za svoji troufalost omluvit.

„Dřív, než něco řeknete, přijměte můj dar,“ řekl a s úsměvem jí podával další knihu. „Tuhle jsem vám chtěl dát osobně.“

Začervenala se, poděkovala mu uctivou poklonou a natáhla k němu ruku. Dotkli se. Don Diego ještě stále držel knihu a Clara si přála, aby ji nikdy nepustil. Pod obalem na ni čekalo milé překvapení.

„Doufám, že ji ode mě přijmete jako omluvu za ten nevrlý výstup a prominete mi ho,“ promluvil zvučným hlasem.

Nemusel nic vysvětlovat, věděla, o čem mluví.

„Vaše Excellence, nezlobte se. Víím, že mně do těchto záležitostí nic není, proto bych se vám chtěla spíše omluvit já... Prosím, odpusťte mi tu včerejší troufalost a přílišnou upřímnost, když jsem od vás chtěla, aby...“

Don Diego se na ni upřeně podíval a rozesmál se. Přerušil ji, jako by na omluvě vůbec nezáleželo.

„Señorito Belmonteová, jste neuvěřitelná. Señor Elquiza má ve vás znamenitou obhájkyni,“ prohlásil. „To já jsem se choval nevhodně. Moje reakce byla přehnaná. Chránila jste přítele, máte na to plné právo.“

Znovu ji přivedl do rozpaků a opět ji polil ruměncem.

„Chtěla jsem se za něho jen přimluvit, nechtěla jsem zneužít náklonnosti, kterou mi Vaše Excellence projevuje,“ poznamenala. „Pochopím, a nebudu vám to mít za zlé, když usoudíte, že don Melquíades si vaše odpuštění nezaslouží.“

Přikývl a přestal se smát.

„Něco vám řeknu. Don Melquíades mě zklamal, protože zneužil mojí důvěry, ale nikdy jsem nechtěl, aby opustil Castamar. Potřeboval jsem čas, aby zrada trochu přebolela. Nikdy jsem neměl v úmyslu vyhodit ho, natož ho ještě poslat do vyhnanství. Slibuji, že majordomovu situaci vyřeším do konce týdne. Nechci, abyste se kvůli tomu trápila.“

Poděkovala a odešla ohromená laskavostí, kterou jí don Diego právě prokázal. Vévoda z ní nespouštěl pohled. Následující dva dny strávila ve vzpomínkách na jeho dotyk a vlídná slova a s nadšením připravovala všechno potřebné na velkolepou castamarskou hostinu.

Večeře měla neskonale úspěch. Hostům chutnalo a ji hrálo u srdce, že je vévoda s její prací spokojený. Nemohla být šťastnější. Na tuto chvíli čekala celý život; jako by celá její bolestivá minulost – otcova smrt, společenský pád, chudoba a léty rozvíjený kuchařský talent – najednou měly smysl. Byla hlavní castamarská kuchařka a nikdo o jejích schopnostech nepochyboval. Vévoda byl z večeře unesený, ale to ještě netušil, co měla nachystaného na oslavu. Přestala se vznášet v oblacích, vešla do kuchyně a pustila se do práce.

2. KAPITOLA

V ten samý den, 16. října 1721

Gabriel sledoval dona Enriquea už celé měsíce. Podezřívával ho, že za vytríbenými způsoby skrývá podlé úmysly. Neměl žádný důkaz, ale stopa vedla do pochybného nevěstince v Lavapiés, kde se tajně setkával markýzův poskok s ostatními kumpány. Chtěl tam jít a všechno prověřit, ale Diego mu to důrazně zakázal. Bylo to příliš nebezpečné. Nakonec akceptoval i matčinu žádost a pozval markýze do Castamaru na oslavy. Nechtěl se s ní zbytečně hádat a pomyslel si, že aspoň bude mít toho lstivého hada pod kontrolou.

Don Enrique přijel do Castamaru před několika dny. Pozdravil a po uhlazených uvítacích frázích poznamenal, že by asi nebylo vhodné, kdyby s nimi seňorita Amelia seděla u večere, protože by se museli dívat na její zjizvenou tvář a mohlo by jí to být nepříjemné. Diego věděl, že Gabriel a Amelia se za uplynulé měsíce velmi sblížili a že jeho bratr chová vůči ní hlubokou náklonnost. Markýzova poznámka Gabriela natolik rozčílila, že svůj vztek sotva udržel na uzdě. Stačil ale jediný Diegův pohled a v tichosti se vzdálil. Vévoda zatím markýzi zdvořile vysvětlil, že seňorita Amelia je váženým hostem domu a jestli se

nedokáže dívat na její tvář, nemusí se zúčastnit večere on. Úlisný don Enrique se pousmál a zdůraznil, že to řekl jen proto, že jí nechtěl vystavit nepříjemné situaci.

Señorita Castrová seděla u večere po Gabrielově boku. Diego jako hostitel všechny přivítal: matku, které jako obvykle po příjezdu do Castamaru odletěl klobouk a lokaj ho musel honit po schodišti; dona Enriquea, kterého viděl naposledy před rokem při stejné příležitosti; seňoritu Amelii, která se neustále vyhýbala markýzovu pohledu; Francisca v doprovodu jejich společné přítelkyně Leonor de Bazán, která nedávno přicestovala z Valencie; a poté jeho milovaného Alfreda, který nepřekvapil a už tradičně přijel na oslavy sám. Tento rok na večeri chyběla nejen baronka Belizónová, ale i doña Sol Montijosová a její ubohý tlustý manžel, markýz z Villamaru, který začátkem roku zahynul při nehodě v kočáru.

Diego přednesl krátký uvítací projev a všichni mu zatleskali. Vtom se postavil Francisco a dodal:

„Milí přátelé, musím se přiznat, že hlavním důvodem, proč jsem se rozhodl zúčastnit castamarských oslav, je kulinářské mistrovství hlavní kuchařky, na které si jistě všichni dobře pamatujete. Jestli je její krása tak výjimečná jako její kuchyně, král by jí měl udělit šlechtický titul.“

Francisco se posadil a všichni se jeho vtipné poznámce zasmáli.

„Je hezká?“ zeptal se Alfredo Diega.

„Velmi hezká,“ odvětil mu vévoda, „ale je to jen jedna z jejích mnoha předností.“

„Zvláštní, že se taková žena najde i mezi služebnictvem,“ po-divil se Alfredo.

„Už jsme se o tom bavili, vzpomínáte si? Vaše kuchařka je opravdu zvláštní: vzdělaná stará panna, a navíc celkem hezká,“ nadhodil don Enrique typickým povýšeným tónem.

Diegovi se nelíbilo, jakým směrem se rozhovor o seňoritě Belmonteové ubírá, a tak rozkázal, aby přinesli jídlo a večeri déle neodkládali.

„Kdoví, možná kdybychom sešli do kuchyně, ukázalo by se, že si vymyslím a z krásné kuchařky by se ve skutečnosti vyklubal tlustý hlavní kuchař s rukama jako lopaty,“ zažertoval Diego a probodl markýze ledovým pohledem. „Pojďme se najíst. Nemyslíte si, že jsme měli štěstí na počasí?“ zeptal se dobře naladěné společnosti a snažil se odvrátit pozornost od seňority Belmonteové.

Don Enrique ale nechtěl pochopit, že má změnit téma rozhovoru, a dál se bavil na kuchařčin účet. Když se navíc matka rozhovořila o tom, jaká by mohla být Clara Belmonteová dobrá manželka, kdyby měla urozený původ a nepodléhala kulinářské vášni, protože, jak jistě všichni vědí, láska k vaření je „výsadou“ žen bez společenského postavení, Diego nenápadně naznačil Franciscovi, aby odklonil rozhovor jiným směrem.

„Drahá doño Mercedes, podle mě, a věřte mi, že vím, o čem hovořím,“ dodal rozverně a ostatní se dobře bavili, „jsou všechny ženy pod šaty stejné.“

„Nemravo jeden!“ předstírala vévodkyně pohoršení. „Francisco, chovejte se slušně!“

Muži se hlasitě rozesmáli a ženy se zatvářily uraženě. Don Enrique se zastal přítomných dam pokryteckým kavalírským gestem, když prohlásil, že jich se to netýká, protože šlechtický původ je dostatečnou zárukou jejich výjimečnosti. Diega

pobouřilo, že bezohledný markýz si opět dovolil zpochybnit půvab seňority Belmonteové, když dal svým komentářem jasně najevo, že se nikdy nevyrovná urozeným dámám, které se pyšní krásou a výjimečností už od narození.

„Od kolébky až po hrob, když Bůh dá,“ poznamenal markýz a letmo, sotva viditelně, se podíval na seňoritu Amelii. „Co vy na to, done Diego?“ zeptal se ho bez okolků.

Diego sevřel rty. Markýz mu hleděl přímo do očí odhodlaný pokračovat v začaté hře a zvítězit. Vévoda se nenechal vyprovokovat. Odpustil si kousavou poznámku k jeho hloupému komentáři a nevyslovil ani přesvědčení, že jeho kuchařka může krásou, vzdělaností a šlechtinou povahou konkurovat jakékoliv dámě ze slavného rodu. Když vešli stolníci a začali podávat polévku, raději se na chvíli odmlčel a při odpovědi vážil slova, aby ho neobvinili ze zaujatosti.

„Nesouhlasím s vámi, markýzi. Urozenost je výsada, o tom není pochyb. Otevírá hodně dveří, například i ty ke vzdělání, ale ušlechtilý duch se šlechtickým titulem koupit nedá.“

„Drahý done Diego, na vašem místě bych byl v podobných prohlášeních opatrnější,“ podotkl don Enrique a zdvihl pohár s rosolkou. „Dávejte si pozor. Kdybyste podobnou myšlenku nahlas vyslovil na královském dvoře, mohli by vás považovat za rebela.“

„Mrzí mě, že vám není po chuti způsob, jakým se vyjadřuji,“ odpověděl Diego. „Několikrát mi bylo vyčteno, že mám příliš vyhraněné názory.“

Markýz se zasmál, aby odlehčil situaci, ale Diego si uvědomil, že má před sebou střet s nebezpečným hadem převlečeným za páva. Alfredo měl markýze už plné zuby, a tak mu bez dlouhých řečí se zlomyslným výrazem navrhl:

„Když máte tolik pochybností, markýzi, vsaďte se. V případě, že večeri vyhodnotíte jako vynikající, pošleme pro kuchařku a o její kráse, kultivovanosti a vybraných způsobech se budete moct přesvědčit na vlastní oči. Když se její výjimečnost potvrdí, veřejně přiznáte, že jste obyčejný ignorant, že jste se spletl, a dáte vévodovi za pravdu.“

Diego si nepřál nic jiného, jen aby markýz zaplatil za každé špatné slovo a ať se před ostatními stydí za svoje urážlivé výroky. Clara Belmonteová byla nádherné stvoření, jedno z nejkrásnějších, jaké kdy potkal. Byla chytrá, měla vybraný vkus, nesporný kuchařský talent a o jejích uhlazených způsobech nebylo pochyb. Stejně ale zaslechl vnitřní hlas, který ho varoval, že se pohybuje na velmi tenkém ledu, protože tato hra by mohla odhalit náklonnost, kterou k ní cítí. Chtěl zasáhnout a nepřistoupit na sázku, ale don Enrique ho předběhl.

„Souhlasím a připíjím na sázku,“ vyslovil bez jakýchkoliv pochybností.

Rozzlobený Diego pohlédl na Alfreda, aby mu dal najevo, že to přehnal, ale ten mu nevěnoval pozornost. Myslel jen na to, jak markýze pokořit a přinutit ho, aby kapituloval.

„Ale jestli vyhraji, vévodova kuchařka bude pracovat pro mě,“ dodal najednou kategoricky markýz.

V tom okamžiku hra skončila a začal nelítostný boj. Don Enrique propíchl vévodu pohledem a s přimhouřenýma očima ho vyzval na souboj. Diego neměl na výběr. Kdyby výzvu nepřijal, vypadal by jako lhář, neschopný rozpoznat skutečnou krásu, vzdělání a charakter señority Belmonteové. Nechápal, proč ho markýz neustále provokuje, ale vždy v rámci pomyslných hranic slušnosti. Byl přesvědčený, že kuchařka svými kvalitami

nafoukance umlčí, a nakonec neochotně sázku přijal, aby si před ostatními zachoval tvář.

„V pořádku, zdá se mi to spravedlivé,“ dodal.

Drůbeží vývar s uvařeným vajíčkem, s opečeným pšeničným chlebem a s kousky osmažené pečeně byl znamenitý. Markýz bude muset uznat, že Clara Belmonteová je prvotřídní kuchařka, protože už víc než dvacet minut bylo v jídelně úplné ticho, přerušované jen občasnými obdivnými povzdechy. Spokojenost neskrýval ani samotný markýz. Při podávání hlavního chodu se hosté nechali unášet dokonale naaranžovaným jídlem. Talíře byly ozdobené jedlými květinovými poupátky, nechyběly ani žlutky v sirupu s nastrouhanou čokoládou či posypané skořicí. Na stoly přinášeli vajíčka, plněné cukety, plíčky na roštu, dušené maso v černé omáčce, telecí koule, masíčko se sladkou kdoulou omáčkou, pečené a grilované speciality. Když hosté přešli k dezertům, superlativy rozdávali jako teplé pečivo. Señorita Belmonteová nachystala tartaletky, rýžový nákyp, medové koláče, tvaroh s třešněmi a jiné dobroty.

Hlasování bylo jednomyslné. Hosté jí chtěli složit poklonu, a tak ji nechali zavolat. Diego byl na svoji kuchařku hrdý, všechno bylo dokonalé. Kdyby jí chtěl někdo cokoliv vytknout, třeba i nejmenší detail, jen by se znemožnil.

Mezi aristokraty se rozmohl nešvar, který mu pěkně lezl na nervy. Byli přesvědčeni, že mají právo ke všemu se vyjadřovat a kritizovat, dokonce i tehdy, když tím někomu mohli ublížit. „Don Enrique je přesně ten typ,“ pomyslel si. Často se setkával s lidmi, kteří svoje názory vyslovovali jen proto, aby uspokojili svoje ego a namyšlenost. Většinou tím ani nic nesledovali, dělali to jen ze zvyku. Také u tohoto stolu se mohli najít omezenci,

kteří by zkritizovali skvělé kvality večere a rozšířili lež, že Clara Belmonteová nemá kulinářský talent, nebo, v tom lepším případě, že sice vaří inovativně, ale zvláště. Každodenní přemoudřelé a povýšené řeči hlupáků, kteří se v ničem vůbec nevyznají, ale touží po tom, aby se o nich ve společnosti hovořilo, občas zničily práci a životy těch, kteří se snažili, a pak se stali, ani nevěděli jak, obětí samolibých ubožáků. Otec ho učil, že slova o nás prozradí mnoho stejně jako činy, proto bychom si vždy měli dobře promyslet, co vyslovíme, a nepředvádět se.

„Diego, myslím, že je načase, abychom kuchaře veřejně po-
gratulovali. Dej ji zavolat,“ poprosil ho Alfredo.

„Když dovolíte, zajdu pro ni osobně,“ oznámil hostům, což ovšem matku i přítomné trochu zaskočilo.

Sešel do přízemí, ale vyhnul se hlavnímu vchodu. Prošel chodbou, která spojovala kuchyň, špajz a vinný sklep a zastavil před kuchyňskými dveřmi. Cítil se jako zloděj příběhů. Hleděl dovnitř a v hemžícím davu těl se snažil najít seňoritu Belmonteovou. Chvilí mu trvalo, dokud přes kouř a výpary, za zvuků drnčících nástrojů a praskajícího ohně, uprostřed vůně oleje a rozpuštěného vlámského másla nezahlédl její drobnou postavu. Stála uprostřed a vydávala ostatním příkazy. Diego se musel usmát, protože připomínala dirigentku orchestru. Rozhodné pohyby a upřímný pohled dotvářely dokonalé jevištní ztvárnění. Věděla úplně přesně kdy nadzvednout pánev, jak často podlévat omáčkou hovězí roštěnku, čím okořenit, jak osolit... Diego byl šťastný, že aspoň na chvíli se mohl tajně vkrást do světa Clary Belmonteové.

Vzpomněl si na časy, kdy špehoval svoji vychovatelku. Byl rád, že mu bylo dopřáno nahlédnout do světa své kuchařky,

do reality, která pro něho byla tak vzdálená, že by si nikdy ani nepomyslel, že by ho mohla takhle fascinovat. Byl unesený jejími pohyby. Vypadala jako bájná sylfida uprostřed rozbouřeného moře hliněných misek a mističek, džbánů na olej, nádob na čerstvou vodu či kovových trojnožek. V paměti se mu vynořila slova, které jí během všech těch měsíců napsal, vzpomněl si, jak ho objímala na prahu pokoje a usoužená se vyplakávala ze smutku nad Rosalíinou smrtí. Nechybělo mnoho a políbil by ji! Připadala mu tak křehká a odhodlaná zároveň. Vytrpěla si mnohé a rány osudu na ní zanechaly nesmazatelné stopy. Úzkost, kterou cítila v otevřených prostorách, byla toho jasným důkazem. Několikrát ji zahlédl z okna v prvním poschodí a za závěsy pozoroval, jak odhodlaně bojuje proti své nemoci a opatrně vychází na dvůr. Podle seňora Casony dělala pokroky a s dostatečnou dávkou trpělivosti už byla venku schopná ujít několik kroků a chvíli posedět u dveří. Myšlenky mu náhle přerušil jeden z kuchyňských pomocníků, když nahlas poznamenal, že Castamar bude zářit jako za časů doni Alby. Tentokrát ale necítil smutek. Byl přesvědčený, že Alba by si přála, aby byl Castamar opět tak krásný, jako když byla živá. Usmál se, stejně jako Clara, právě ve chvíli, když se ve druhých kuchyňských dveřích objevila přísná seňora Berenguerová.

„Nechápu, čemu se smějete,“ slyšel, jak se osopila na Claru. „Když vidím, jak to tu vypadá, měla byste se radši snažit, aby bylo všechno včas hotovo. Ostatní hosté jsou tu za chvíli.“

„Myslím, že to může počkat, seňoro Berenguerová,“ zasáhl. Všichni zůstali stát a uklonili se. „Moji hosté byli s dnešní večerí nadmíru spokojení a rádi by vás poznali, seňorito Belmonteová. Mohla byste jít, prosím, se mnou?“

Clara si utřela ruce a přikývla. Diego vykročil jako první, aby se vyhnul klevetám, a dveře jí uctivě podržel jen proto, že je žena. Když se blížili k salónu, vzpomněl si na sázku s donem Enriquem. Samozřejmě že jí nic neřekl. Chtěl, aby co nejdřív přijala gratulaci a co nejrychleji odešla. Nemusela se ani upravovat. Stačilo, aby se ukázala taková, jaká je, a protivný markýz by musel uznat svoji porážku. Sluha jim otevřel dveře a vstoupili do místnosti. Vzadu stál seňor Moguer, rovný jako svíce, a tvářil se vážně. Všiml si ale, že si s kuchařkou vyměnili pohledy a nenápadně ji pozdravil. Bez dlouhých řečí představil kuchařku hostům. Clara udělala pukrle, Francisco vstal a zatleskal na znak obdivu. Přidal se Alfredo, který jí také upřímně pogratuloval. Clara udělala další pukrle a sklonila hlavu.

„Velmi si toho vážím,“ řekla v rozpacích a tváře jí zčervenaly. „Nevím, co mám říct, děkuji vám za... nesmírnou čest, kterou mi prokazujete.“

Francisco ledabyle mávl rukou.

„Vůbec ne, moje drahá. To my jsme poctění. Všechno, co jste pro nás přichystala, bylo vynikající.“

Seňorita Belmonteová se na něho způsobně usmála. Diego z ní nemohl spustit oči, byl okouzlený. Vypadala jako dáma, kterou právě uvedli do společnosti. Připojil se k potlesku a odkráčel na svoje místo. Clara hostům ještě několikrát půvabně poděkovala. Byl na ni a na její talent nesmírně pyšný. Po chvíli pokynul lokajovi, aby ji doprovodil zpět do kuchyně. Právě když se se všemi zdvořile loučila, vévoda na sobě pocítil znepokojující markýzův pohled.

„Měl jste pravdu, done Diego, je to skutečně půvabná dívka, ale dřív, než odejde, rád bych si ji prohlédl zblízka, abych se

přesvědčil, že to opravdu není přestrojený tlustý kuchař s rukama jako lopaty, jak jste naznačil.“

Señorita Belmonteová se na něho zamračila, protože nechtěla, o co jde. Diego se snažil potlačit nervozitu a varovně se na dona Enriquee podíval. Markýz se postavil a s hůlkou v ruce přistoupil těsně ke kuchařce. Nesl se jako páv. Diego zůstal stát jako přikovaný. Kdyby ji teď zesměšnil, nedožil by se rána.

„Je krásná, nemůžete to popřít, done Enrique,“ poznamenal Alfredo.

Všiml si, že Clara je v rozpacích a zmatená. Litoval, že přistoupil na markýzovu hru. Byla to fatální chyba a všechno jen kvůli tomu, že mu chtěl přede všemi dokázat, že se spletl. Ohlédl se a všiml si nenápadného gesta seňora Moguery, který slečně Belmonteové naznačil, aby co nejdříve opustila místnost. Přikývla, ale nerozuměla, co tím sleduje.

„Obávám se, že jste sázku prohrál, markýzi,“ zašvitořila Leonor a s úsměvem zdvihla číši.

A Clara pochopila. Nezavolali ji jen proto, aby ocenili její práci, ale i proto, aby rozhodla o vítězi sázky. Zatvářila se znechuceně. Diego by se hanbou nejradši propadl. Naivně se domníval, že všechno proběhne hladce. Představoval si, že jen co Clara vejde do salónu a markýz uvidí, že jeho kuchařka je přesně tak krásná, chytrá a vychovaná, jak ji popsal, přizná si chybu a před ostatními bude k smíchu, ale přepočítal se. Nemístné poznámky dona Enriquee na adresu señority Belmonteové ho rozčílily natolik, že mu zatemnily mozek a myslel jen na to, jak mu uštedřit ponižující porážku. Pevně sevřel opěradla na židli a v duchu nadával sám sobě, když si příliš pozdě

uvědomil, o co ve skutečnosti don Enrique usiloval. Mazanému markýzi neušlo, že má pro ni slabost, a chtěl, aby si toho všimli i ostatní.

Gabriel se podíval na Diega a dal mu najevo, že vstupují do velmi nebezpečných vod. Markýz si Claru prohlížel úplně zblízka, nahlas obdivoval její rysy a žádal ji, aby si rozpustila vlasy, aby si ji mohli lépe prohlédnout. Představoval si, jak se Clara asi musí cítit v přítomnosti bezohledných kritiků, kteří se k ní chovali jako ke kusu nábytku, ne jako k lidské bytosti. Nemohla tušit, jak napjatý a nevraživý vztah panuje mezi ním a markýzem, a určitě byla přesvědčená, že don Enrique je jeho přítel, který se baví na její účet.

„Dobře mě poslouchej, kuchařko,“ promluvil markýz uštěpačně. „Vévoda se domnívá, že žena může být ctnostná a vznešená bez ohledu na svůj původ, zatímco já tvrdím, že šlechtický původ ji dělá výjimečnou už od narození, protože urozenost podtrhuje vznešenost a vyzdvihuje ženské ctnosti tím nejbřilantnějším způsobem. Co si o tom myslíš?“

„Dejte si pozor, jak odpovíte, seňorito Belmonteová,“ upozornil ji Alfredo, který už viděl markýze na lopatkách, „protože jestli vaše odpověď nebude přesvědčivá, přejdete do služeb dona Enriquea a budete muset opustit Castamar.“

Diego se rozhlédl okolo sebe a při pohledu na svoje hosty si uvědomil, že, s výjimkou jeho bratra a seňority Amelie, kterým se na tvářích zračilo nepříjemné napětí, pro ostatní to byl jen další způsob bezvýznamné a nevinné zábavy. Rozzlobilo ho to. Měl sto chutí vstát a na místě vyzvat bezcharakterního dona Enriquea na souboj, ale věděl, že kdyby neuvážlivě zasáhl, odhalil by svůj osobní zájem o seňoritu Belmonteovou právě kvůli

lehkovážnosti, s jakou ostatní přistupovali k této scéně. Ukázal by donu Enriqueovi svoje zranitelné místo a jestli by byl markýz skutečně skrytým nepřitelem, seňorita Belmonteová by se mohla ocitnout v jeho intrikánské síti stejně, jako se tam pravděpodobně dostala i seňorita Castrová. Nechtěl si ani představit, co by byl markýz schopný udělat, kdyby věděl, jak jsou si s kuchařkou blízcí.

Clara jen bezmocně stála a poslouchala, jak se cizí lidé vyjadřují k jejímu vzhledu a intelektu. Vypadala tak zranitelná a ztracená. Diego se nervózně podíval na bratra a naznačil mu, aby udělal něco, co by tu odpornou frašku zastavilo. Gabriel už vstával ze židle, když najednou promluvila seňorita Belmonteová:

„Když Vaší Excelenci zajímá můj názor, moc ráda vám ho poskytnu.“

Diego dal Gabrielovi najevo, aby nic nepodnikal, protože Clara, ačkoliv nesvá, se rozhodla odpovědět. Pozorně sledoval, jak odvázně se postavila tomu dravci donu Enriqueovi. Hleděla mu přímo do očí, jako by si byli rovní. Byl na ni hrdý, na její odhodlanost postavit se ranám osudu.

„Nemyslím si, že by šlechtický titul automaticky zabezpečoval ženě nebo muži výjimečnost a vážnost,“ odpověděla.

Don Enrique povýšeně prošel okolo a zůstal stát přímo za ní. Diego se neklidně zavrtěl na židli, ale předstíral, že se nic neděje. Zpozoroval, jak Clara zkameněla, dokonce se mu zdálo, že markýz jí hůlkou přešel po zadku, aby ji vyvedl z míry, ale nebyl si tím jistý. Potichu přísahal, že kdyby kuchařka projevila i ten nejmenší náznak, že si k ní takovou drzost dovolil, rozsekl by ho ve dvě. Seňorita Belmonteová ale neřekla ani slovo, jen dál bez pohnutí stála, a tak Diego zůstal sedět. Když uviděl markýzův

sarkastický škleb, vzkypěl v něm vztek a tváře se mu rozhořely. Snažil se ovládat a zapřísahal se, že ten člověk už nikdy v životě nevkročí na jeho panství a je mu jedno, jestli se to bude líbit jeho matce nebo ne.

„A na základě, čeho tak usuzuješ, kuchařko?“ zeptal se markýz nadutě.

„Většina lidí, kteří přispěli k vědeckým poznatkům, dosáhli úspěchu v hudbě nebo se jim podařilo prosadit ve výtvarném umění nebyla šlechtického původu. Potřebujete jasnější důkaz, Vaše Excellence?“

Její odpověď přítomné odrovnala a smích ustal.

„Nebudte drzá,“ ozvala se doña Mercedes.

Diega potěšilo, když viděl, jak donu Enriqueovi zamrzl na tváři škodolibý úsměv. Señorita Belmonteová zasadila přesný a bolestivý úder. Markýz na ni hleděl s opovržením, ale Diego ji obdivoval ještě víc než dosud.

„Vyjadřuješ se velmi pohotově a sebevědomě na obyčejnou kuchařku,“ poznamenal markýz se zjevným úmyslem ji urazit.

Señorita Belmonteová předvedla bezchybný úklon a mírně uraženým tónem odvětila:

„Nebylo právě toto podstatou sázky?“

Don Alfredo zatleskal a don Francisco si připil na poslední Clařinu odpověď. Don Enrique by ji nejradši uhodil po tváři, ale udržel zuřivost pod kontrolou a jako dobrý herec se usmál a už jí nevěnoval pozornost. Otočil se a zdvořile se uklonil.

„Přiznávám, v ženách se nevyznám,“ řekl.

„Tak odvolejte, co jste tvrdil,“ vyzval ho Diego.

Markýzův úsměv se na chvíli změnil na pošklebek.

„Beru zpět svoje slova, Vaše Excellence.“

Všichni pobaveně zatleskali. Markýz a Diego si vyměnili uhrančivé pohledy, protože věděli, že v bitvě, kterou právě dobojovali, oba utrpěli škody a něco ztratili.

Způsob, jakým se seňorita Belmonteová rozloučila, ale smutně signalizoval, že nejvíc v této bitvě ztratí právě on. Chtěl se jí omluvit, a tak se na chvíli vzdálil a šel za ní. Hosté se dobře bavili i nadále.

Zahlédl ji, jak kráčí po galerii. Rychle se vzdalovala, jako by se chtěla co nejrychleji dostat do kuchyně, kde by našla útočiště. Musel na ni dvakrát zavolat, aby se zastavila.

„Seňorito Belmonteová, chci se vám omluvit za to, co se stalo. Neudělal jsem to...“

„Excellence, nikdy v životě jsem se necítila tak ponížená jako dnes večer,“ vyhrkla s usazenými očima, ve kterých se zračil nahromaděný hněv.

„Seňorito Belmonteová, bylo to ode mě neodpustitelně hloupé a je mi to velmi líto...“

„Nechte to tak!“ odpovíděla mu zvýšeným hlasem. „Už o tom nechci mluvit, Vaše Excellence. Jste můj pán, ale nepatřím vám. Nejsem trofej, kterou někdo může vyhrát v sázce. Každý slušný kavalír by to věděl.“

Její slova ho ranila. I on byl dobře vychovaný kavalír, možná trochu nešikovný, ale vždy slušný. Uklidňoval se tím, že z ní mluví vztek a bezmocnost, proto se jí snažil vysvětlit, že ani zdaleka neměl v úmyslu vystavit ji tak nepříjemné situaci. Když ho poslouchala, tělo jí pulzovalo a ničilo ji ponížení. Přistoupila k němu jako zraněné zvíře.

„Netoleruji a nikdy nebudu tolerovat, abyste vy nebo kdokoliv jiný se mnou kvůli sázce zacházel jako s bezcennou věcí,“

vyсловila vzdorovitě. „Každý slušný člověk by měl vědět, že takto se k lidem nemůže chovat,“ zopakovala.

„Señorito Belmonteová, myslím, že zacházíte příliš daleko,“ řekl a mezi sevřenými čelistmi procedil: „Já jsem slušný člověk.“

„Ne!“ přerušila ho prudce. „Možná jsem jen obyčejná kuchařka a vy, Excellence, máte v rukou obrovskou moc, ale nikdy nedovolím...“

„Mlčte!“ zvýšil na ni hlas, protože to už nemohl poslouchat.

Najednou si uvědomil, že kuchařka se s ním hádá jako by si byli rovni, a vyčítá mu, že není kavalír a že nebude tolerovat jeho chování. Sevřel čelisti ještě silněji a pomyslel si, že takto s ním služka mluvit nesmí. Nemůže ho soudit, a už vůbec ne tak nespravedlivě, když se snaží prosit o odpuštění.

„Jsem váš pán a vévoda z Castamaru! Přikazuji vám, abyste byla ticho. Snažím se vám omluvit.“

„Excellence, vězte, že vaši pokornou kuchařku výmluvy nezažívají. Chci odejít z tohoto domu,“ řekla a tváře jí hořely vzteky.

„Ne! Nepřeji si, abyste odešla,“ rázně odvětil.

„Mám tomu rozumět tak, že mě v Castamaru budete držet násilím jako dona Melquíades?“

„Samozřejmě že ne!“ vykřikl.

Nastalo ticho. Clara sklonila hlavu a utírala si slzy. Diego si upravil kabát a udělal dva kroky. Nevěděl, co má dělat, jak se zachovat. Ovládly ho smíšené pocity. Nevěděl, zda se má podat přívalu citů a políbit ji, nebo ji nechat odejít do kuchyně. Chtěl mít situaci pod kontrolou, ale nedokázal ji uchopit, unikala mu mezi prsty jako prach. Vtom se ve dveřích objevil Alfredo a oznámil mu, že královský kočár s doprovodem už přijíždí.